

Buffalo :: Bill

Hrdina divokého zapadu.

„Nebojte se, i u nás se jim stane jen po právu, neboť i my máme své zákony, které jsou nedotknutelné, a podle těch je odsoudíme. Ted' vša kjiž odpustte, musím hned vykonat přípravy k soudnímu zasedání.“

„Musím se i já dostavit?“
„Vždyť jste tak jako tak zde! Jako soudce vás žádám, abyste se posadil vedle mé.“
„Jste velmi laskav, ale já jsem přece jen svědkem.“

„Podle našeho práva jste vlastně veřejným žalobcem, a proto je docela v pořádku, když zaujmete místo u soudeevského stolu.“
Setník byl patrně prodehnut důležitostí svého soudeevského úřadu, neboť hned po večeri zapálil si krátkou dýmku a odešel na verandu, kde zatím již byla připravena sedadla pro soud i pro zajate.

Soudce posadil se na první místo stolu, Buffalo Bill vedl něho a zajatce naproti — právě jak to žádal soudní řád odlehle osady zlatokopů.

Soud byl arci veřejný a obecnostva šlo se několik set hlav. Vzdor tomu bylo na verandě ticho jako v kostele. A právě toto ticho bylo mnohem výluvnější než největší hluk.

Tváře zajatců, na něž padalo světlo několika luceren, byly strachem bledé jako smrt.

Plaché, nejisté pohledy hned se dotkly soudce, hned zase utkvěly s výrazem nezkrotitelného záští na postavě slavného junáka — a nebo se obracealy k němu davu posluchačstva, jako by prosily o pomoc a zastání.

Setník bezpečnostní stráže zahájil sezení. Klepnuv několikrát střemkem svého dlouhého nože na stůl.

I to učinil jen proto, že to byl „předpis“, neboť potřeba toho nebylo, poněvadž — jak řečeno — bylo kolem dokola až příserné ticho.

Bylo takorba slyšet každý lístek, jež večerní vánek shodil se stromu.

„Pánové a bratři!“ spustil soudce, vyčistiv si hlt silným odkasláním. „Vyznamenali jste mne, zvolivše mne za stěnku bezpečnostní stráže ve žlutém údolí a za před sedu našeho trestního soudu.“

Většina z vás se ještě pamatuje, jaká nejistota majetku i života panovala v naší obci Red Pocketu nežli dobrovolná policie zjednala pořádek. Rozhodný obrat k lepšímu však nastal teprve od té doby, kdy jsme začali všechny zlozyny bez rozdílu poháněti před tento slavný soud — ukázal na sebe — „a přísně trestati.“

S upřímnou radostí konstatuji, že se v Red Pocketu již po celých osm dní nevyskytla žádná vražda!

Nedávno se přihodilo, že Buffalo Bill, slavný náčelník armádních zvědů, který šel tu vedle mé, byl v našem okolí napaden rotou loupežníků. Neví pochybnosti, že by ho byli zavraždili, kdyby mu Bůh nebyl seslal vysvoboditele v podobě našeho spoluobčana, touto dobou nepřítomného zlatokopa Dieka, kterému se k naší radosti podařilo zachránit život, nám všem tak zácný.

A ejhle! Dva naši občané, vlastně vyvrheli naší společnosti, o nichž se ostatně domníváme, že byli také členy řecné rotly loupežnické, stojí teď před vámi, obžalováni z jiného těžkého zločinu.

Co se mne se týče, myslím, že není nic horšího než krádež. Zastřelím-li v obraně svého protivníka, není to daleko tak zlé, jako okradulí svého spoluobčana o jeho krušně nastřádané úspory.“

Souhlasné mručení následovalo po těchto jádrných slovech setníkových.

„Nuže, milí spoluobčané — ať vám Buffalo Bill sám vyloučí, jak se věci sběhla.“

Takto vyzvaný vstal a z krátká pověděl své dobrodružství.

Potom se opět soudce ujal slova. „Slyšeli jste tedy všichni, o čem běží. Celý případ jest jasný a srozumitelný, takže není třeba, zdržovat se výsledkem zatčených.“

„Jakmile mi sdělíte svůj výrok o vině obžalovaných — a zdá se mi, že vám ho již čtu na očích — přečtu odsouzení mjednu kapitolu z a desatero božích příkázání — na což jim zapějeme zbožnou pohřební píseň.“

Ptá mše vás tedy milí spoluobčané jsou titi mužové vinni nebo nejsou?“

„Jsou vinni!“ zahmělo jednohlasně z davu.

Soud lidu.

S žalostným povzdachem sklesli oba nešťastníci po tomto výroku na sedadla.

Buffalo Bill však rychle vstal a dával rukama znamenání, že by rád promluvil. Ale nikdo znamenání toho nedbal. Pokládali soud za skončený a proto všichni najednou rozvázali jazyky.

Soudce střemkem nože div stůl nerozmátl. řval — ale dlouho to nebylo nic platno.

Konečně se přece aspoň tak utišilo, že bylo slyšet jeho ochraptelý hlas:

„Ticho, draží přátelé a bratři! Vyslechněte netivě, co nám slavný zvěd chce říci.“

„Jako důstojník Spojených Států bych rád, aby titi mužové byli souzeni spravedlivě!“ začal Buffalo Bill zase za hlubokého ticha. „Právda, dopadl jsem je při skutku, jak se chtěli vloupati do osamělé chýže Diekovy — jsou však ještě mnohem horší zločiny a proto žádám, aby jim byla uložena mírnější pokuta než je trest smrti. Pokářejte je tak, aby jim pro všechny časy zašla chuť na krádež — to zajisté postačí.“

Avšak slova slavného zvěda, žádajícího o mílost pro oba zlozyny, padla na skálu.

Byl by jimi spíše zastavil dravý proud rozvodněné bystriny nežli pohнул srdce rozhořčených lidí k milosrdenství.

Nikdo ani nehlesl.

Oči všech se jenom obrátily na soudce, který po krátkém rozmyšlení řekl:

„Slyšeli jste vřelou přímluvu slavného zvěda! Nuže myslím, abychom s oběma provinilci naložili tak mírně, jak jen před ostatními spoluobčany můžeme zodpovědět.“

Oba byli jednohlasně uznáni vinnými. Můžeme tedy ve své mírnosti jíti jen tak daleko, abychom je nenechali dlouho sušeti smrtelnou úzkostí. Proto jako nejvyšší soudce naši osady ustanovuji, aby ještě tuto hodinu byli zavedeni do popravy rokle a tam co nejrychleji oběšeni — k dobru všech spravedlivých a pro výstrahu všem zlodějům!“

Bouřlivý souhlas, jenž po té řeči následoval, odňal slavnému zvědovi všecku chuť, aby ještě jednou prosil za ušetření života nešťastníků.

Vášim souhlasem jest tedy můj rozsudek potvrzen! pokračoval soudce, když hluk zase poněkud ustal. „A proto ať mužové práva konají svou povinnost!“

To řka, pokynul opodál stojícím dobrovolným strážníkům.

Dva mužové vystoupili z řady, pospíšili k odsouzeným a hodili jim připravené již oprátky na hrdla.

Soudce zatím otevřel bibli a jal se předčítati kapitolu o Danieli v jámě lvové. Zvěď právě tu, bylo pro slavného zvěda nerozřešitelnou hádankou. Neboť žádný z odsouzených nebyl zbožnému Danieli ani z daleka podoben. Poněkud shodovalo se jen to, že rovněž jako on padli do jámy lvové, ale zase s tím ohromným rozdílem. Ze z jejich jámy nebylo vyvážnůti.

Potom odřikával soudce desatero božích příkázání, při čemž dal zvláště silný důraz na příkázání sedmé:

„Nepokradeš.“

Konečně zanotil jakousi smutnou pohřební píseň, která z těchto okolností zněla ještě příserněji. Celý zástup zpíval s ním a když i tento hudební požitek dozně, vstal soudce vážně od stola, vzal vzpírajícího se Billa Codyho pod paži a kráčel před zástupem — do popravy rokle.

Za nimi následovali strážníci, vedouce odsouzené, provázené kroky toho ještě dvanácti občany, kteří je měli vytáhnouti na šibenici.

Na znamenání toho drželi již teď konce provazů v rukách.

Měkky, volným slavnostním krokem vykonána cesta do popravy rokle. Množství luceren, jež se v příserném průvodu hemžily, vrhlo knímtavé pruhy světla do tmavé noci.

Konečně došli na místo kde stálo zrovna několik šibenice.

Mužové s lucernami rozestavili se kolem dokola, aby katané na svou práci dobře viděli.

Když odsouzené spatřili šibenice, jali se úpěnlivě prositi o mílost a slitování, slibující, že se do nejděší smrti cizího majetku nedotknou.

Ale se stejným úspěchem mohli se obrátiti ke tvrdým skalám kolem dokola. Nikdo jim ani neodpověděl.

Provazy hoseny přes příční trámy šibenice, za každý konec provazu vložlo šest mužů a ti na krátký rozkaz soudce rychle vytáhli oba odsouzené do výše.

Chvilí bylo slyšet smrtelný chropot skrečených — viděti zoufalé házení nohama, jež marně hledaly nějakou oporu. Konečně oba odsouzení viseli tíse a bez pomůti.

Nechali je viseti, až vyehladnou, a vrátili se do hospody.

Pili a smažli se, jako by se nebylo nic stalo. Všichni byli celkem rádi, že se tak snadno zhostili dvou nebezpečných padouchů.

Setník bezpečnostní stráže odebral se hned po popravě domů, velice spokojen, že vykonal svou povinnost. Sotva vkročil do svého krámu, vyloupil se z důstojného soudce znamenatí a všemi mastmi mazaný obchodník.

Buffalo Bill je doprovodil, ale nepobyl u něho déle než bylo nezbytné třeba, aby nenapadně vyzvěděl něco podrobějšího o krásné Bonnie, majitelce hotelu „u pávnice“.

Slyšel jen chválu a ujistění, že celá osada zlatokopů jí zrovna zbožňuje.

O její minulosti nebylo mnoho známo.

Nikdo se ani nezmínil o jejím příbuzenství s pověstným videem lupičů. Hedvábným Sameem, neřkuli aby byl vypustil z úst nějakou narázku, že které by se dalo souditi o jejich stýcích s loupežnickou rotou bratrovou.

Majitel tržnice tvrdil, že za nějakými osobními záležitostmi odešla ona na východ a zlatokop Diek že jí provází.

S potutelným úsměvem se zmínil, že asi co nevidět budou míti v Red Pocketu veselou svatbu, při níž Bonnie a Diek budou šťastnými sňoubenci.

„A to by mne velice těšilo!“ řekl upřímně. „Nebot v mých očích jsou Diek a Bonnie nejlepšími lidmi v celém Red Pocketu.“

Když se Buffalo Bill dověděl, že poštovský pacholík, který večer v Red Pocketu, kde hodlá přenočovat, rozloučil se se setníkem bezpečnostní stráže a šel navštívit postilionu.

Zastal jej v hostině „u modrého d'ábla“. Byla to vlastně zlopleštná herma a když Buffalo Bill do ní vstoupil, poštovský pacholík právě se chystal do kapsy dosti značnou výhru a veselé se měl k odehodu na lože.

Rád se ještě chvíli zdržel a ochotně odpovídal na otázky slavného zvěda.

Dorazil prý teprve před dvěma hodinami do Red Pocketu a velice si liboval, že poštovní silnice je teď jako umetena. Po zákeřných nidek ani památky.

„Poslyšte, milý Sande!“ řekl Buffalo Bill tlumeným hlasem. „Rád bych se vás vyptal na něco o krásné Bonnie. Jste ochoten, zod-

povídati pravdivě všechny mé otázky?“

„S radostí, Bille Cody! Jen se ptejte!“

„Včera sedla Bonnie do vašeho kočáru a jela s vámi na východ. Je to pravda?“

„Je!“

„A což zlatokop?“

„Míníte zlatokopa Dieka?“

„Právě toho.“

„Ten jel také s námi.“

„Kde pak vystupovali?“ otázal se Buffalo Bill dychtivě.

„Inu, Bonnie vystoupila na rozcestí poštovní silnice a přesedla do jiné pošty.“

„A zlatokop?“

„Ten se mnou jel až na mou stanicí a potom zase s pravidelnou poštou dále na východ.“

„Hm, a kam jela Bonnie?“

„Tedy také na východ.“

„Kam jímam?“

Nad touto zprávou se Buffalo Bill hluboko zadumal.

Pod jeho vysokým, zachmuřeným čelem plynula jedna myšlénka za druhou asi v následujícím pořádku:

Bylo jisto, že Bonnie cestovala dále na východ.

Ale proč se odtrhla od svého průvodu, který přece také cestoval stejným směrem? Proč si vybrala cestu mnohem obtížnější a nebezpečnější?

Hodlala se snad poněkud obrátiti zase na západ, odkud bezpochyby obdržela jistou zprávu z pevnosti, ve které byl její bratr uvězněn?

Texaský Jack, jeden z jeho nejlepších zvědů, byl před nějakým časem bez vědomí Billa Codyho vyslán s jakýmsi tajným poselstvím.

Slavnému junákové napadlo, aby se přesvědčil nebyl-li Texaský Jack v Red Pocketu.

Proto se zeptal poštovského pacholika, který si všeho všiml a obyčejně také o všem věděl.

„Ano, Texaského Jacka jsem viděl!“ poštovský pacholík Sand bez dlouhého vzpomínání.

„Kdy a kde?“

„Včera na silnici. Přihnal se za námi z Red Pocketu — jak aspoň tvrdil.“

„Proč to?“

„Měl jakési psaní pro krásnou Bonnie.“

„Aj, od koho pak?“

„To nevím.“

„Zastal Bonnie ještě ve vašem kočáře?“

„Zastal.“

„A psaní jí tedy řádně odevzдал?“

„Vždyť jenom proto za námi přijel!“

„Dostal na ně nějakou odpověď?“

„Žádnou písemnou.“

„Tedy aspoň ústní?“

„Uhodl jste!“

„Snad jste také slyšel její odpověď?“

„Slyšel jsem jen, jak řekla: Povězte mu, že chci!“

„Aj! — A co potom?“

„Potom jel Texaský Jack nazpět zase tou cestou, po níž přijel. Já jsem vzal své cestující dále. U nejbližší křižovatky, kde mne horní pošta již čekala, vystoupila do ní krásná Bonnie, když to zlatokop Diek jel se mnou až na konec mé tratě a odtud cestoval dále na východ. Více o nich nevím.“

„A neslyšel jste snad jak se potom cestou domlouvali. Kdy se vrátí a kde se zase sejdou?“

„Poslyšte, Bille Cody! Vína, že jste náčelník armádních zvědů a máte právo, klásti mi tyto a podobné otázky. Ale kdybyste hodlal Bonnie přivésti do nějakých opletaček, pak vězte, že budu ke všem vašim otázkám okamžitě hluchým jako parež!“

Buffalo Bill chlácholivě popleskal rozhorlenému zastanci krásné dívky na rameno, řka:

„Upokojte se, příteli! Krásná slečna Ardellová nemá lepšího přítele na světě než jsem já. Spíše se jí zastanu, než bych jí zpísobil nějaké murzutosi.“

Avšak nalezám se na tajné výpravě, kterou bych rád co nejdříve skončil právě ve prospěch krásné Bonnie. — Mezi námi řečeno, chystá se jakási spiknutí za tím účelem, aby zlopleštný Hedvá-

bný Sam a jeho soudrubové byli vysvobozeni ze žalárů než dojde potvzení jejich ortele smrti.

Nuže, myslím, že vy si nejméně můžete přáti, aby se tento záměr podařil. Neboť je jisto, že by se ti psi znova vrhli na naše poštovní silnice a zajisté by po druhé byli opatrnější, abychom je zase nepochytili.“

„U čerta!“ zamručel poštovský pacholík celý polekán. „Tak daleko nesahá má obětavost ani pro krásnou Bonnie. — Avšak věřte mi, Bille Cody, že jsem nezaslechl ani slovíčka, kdy se hodlají vrátiti nebo kde se sejdou. Ale pouhou náhodou vím, že se Bonnie obrátila na západ. Více vám nemohu říci ničeho.“

„Dobrá, na více se vás také nebudu tázati — aspoň ne dnes. A proto dobrou noc, milý Sande!“

Buffalo Bill zůstal ještě v herně, kdežto poštovský pacholík, velice spokojen se svou dnešní výhrou, odcházel na kutě. Ze za posledních několik týdnů prohrál aspoň třikrát tolik, na to hodný Sand ani nepomýšlel.

Slavný zvěd stal se střediskem všeobecné pozornosti. Klidně pokračuje z krátké dýmky, chodil od jednoho stolu ke druhému, tu a tam vsadil nějaký dollar, aby čert za zlé neměl, ale tím se hráčům valně nezavděčil, neboť každé štěstí vyhrál.

Nechal toho tedy a byl pouhým divákem, až ho jeden ze zlatokopů vyzval, aby si zahráli spolu.

„Proč ne — přejete-li si toho?“ svoloval Buffalo Bill. „Ačkoli se upřímně přiznávám, že jsem nepřišel s tím úmyslem.“

„Inu, trochu vyražení vám neškodí!“ zasmál se zlatokop. „Ale pravím napřed, že hraji jen o velké sázky.“

„Kdo tak často jako já dává do sázky svůj život, ten nepotřebuje šetřiti ani svých peněz!“ odpověděl slavný junák klidně, při tom však pronikavým pohledem pozoroval svůj protějšek.

Tvár zlatokopova připadala mu známou, ale nemohl si vzpomenouti, kde jí už viděl. Konečně však tomu nepřikládá velké váhy, neboť to byla tvář docela průměrná, takže se snadno mohl zmýlit.

Nápadnější byla postava muže, přehazující Billa Codyho o dobrý půl hlavy. Chlap vážil jistě aspoň půl druhého hlavy. Chlap vážil jistě aspoň půl druhého metráku a při tom jeho silné svaly byly jako z ocele.

V tváři byl zarostlý jak medvěd, dlouhé vlasy splývaly mu na ramena. Za opaskem mu nebylo viděti nože, ale za to rukovětí čtyř velikých revolverů.

Oblečen byl jako obyčejně všichni zlatokopi velmi nedbale a veliký plstěný širák měl stlačen až na oči.

Ustavičné nošení čtyř revolverů vyneslo mu přezdívku Hřímale a že s ním uměl znamenitě zacházeti, o tom svědčilo několik čerstvých nábroků na malém hřibitově Red Pocketu.

A přece to byl celkem dobrý a mírumilovný společník, ale jen pokud neopil. Měl-li však v hlavě, pak s ním ani čert neobstál, a tu se mu i jeho nejlepší přátelé raději z daleka vyhnutí.

I dnes byl už celý večer v ráži, takže s ním nikdo nechtěl hrát.

Všichni také výstražně pohlédli na Billa Codyho, aby jeho vyzvání ke hře nepřijímal.

Slavný zvěd však jen pokrčil rameny a hledě zlatokopovi pevně do očí, zeptal se:

„Dobrá, příteli — co však rozumíte pod hrou o velké sázky?“

„Co rozumím?“ zablábolil Hřímale těžkým jazykem.

„Ano, co rozumíte pod velkou sázkou?“

„Hm, pro mne není žádná sázka příliš vysoká!“

„Můžete tedy hrát o každý obnos?“

„Já? Hahaha! Zeptejte se mých přátel, nemohu-li s chladnou krví prohrátí a také zaplatiti třeba tisíc dollarů!“

„Já upustiti?“ vykřikl Hřímale.

„Já upustiti?“ vykřikl Hřímale.

„Já upustiti?“ vykřikl Hřímale.

zuřivě.

„Odpovězte určitě na mou otázku!“ řekl Buffalo Bill klidně.

„Pamatujte si, že já nikdy nestoupím — ani v řezi ani ve hře! — Rozuměl jste?“

„Rozuměl jsem tolik, že budeme hráti o tisíc dollarů!“ usmál se slavný junák.

Nebezpečná partie pokeru.
Všecek zájem ostatních mužů v herně soustředil se okamžitě na hru slavného zvěda s opilým Hřímalem.

„Dnes se nalezám na válečné výpravě!“ řekl zlatokop hodně na hlas, aby ho všichni slyšeli.

Buffalo Bill na něho ostře pohlédl. V pohledu tom bylo tolik síly, že sprostý vychloubač rázem jaksi zkrotl.

Potom řekl slavný zvěd klidně: „Vidím, že jste již opilý. Kdybyste si toho byl dříve všiml, nebyl bych vašeho vyzvání přijímal, neboť s opileci nehraji! — Chovejte se tedy slušně a mírně se, aby ne došlo k hádce!“

„Co pak jsem řekl, že jste na jednou tak hrubý?“ zamručel zlatokop.

„Ně jste neřekl a já také nejsem hrubý!“ odpověděl Buffalo Bill. „Slyšel jsem jen, jak jste pravil, že se nalezáte na válečné výpravě, napište si tedy dobře za uši, že Buffalo Bill je na válečné výpravě pořád — zvláště však, je-li toho třeba!“

Zdálčo se, že chlap trochu vystřízlivěl, neboť řekl docela rozumně: „Bůh zavaruj, Bille Cody, abych s vámi chtěl začínati hádku. — Poshovte, přinesu novou hru karet — a potom mi také povězte, co rád pijete!“

„Děkuji, dnes jsem si již vypil svou míru a vy jste patrně už hluboko přebral. Proto poslechněte mé rady a nepijte již, raději si pěkně zahrajete.“

Hřímale se jen pohrdlivě usklíbil a vrátil se k náleвному stolu pro karty.

„Grimesi, dejte mi nové karty!“ zavolal na sklepníka hlasitě a do ucha mu pošeptal: „A potom také hlt pálenky!“

„Zde jsou karty, Hřímale, ale poslechněte dobré rady a dnes již nepijte!“ řekl sklepník v největší dobrově. „Nesmíte zapomnět, že Buffalo Bill je zde vzácným hostem.“

„Dobrá, ať tedy pozná, jak se u nás žije!“ broukl neurvalec zlostně. „Járku, hlt pálenky — nebo raději dva, tři — slyšel jste?“

Kdyby Bonnie byla doma, byl by mohl křičeti do rána, Grimes by mu nenalil.

Ale chtějí zameziti výtržnost, vzal jednu z lahví, jež pro takové neodbytné ozračce mívá vždy po hotově, a honem do ní nalil pálenku. Láhev byla z polovice naplněna vodou.

Doufal-li však Grimes, že si toho Hřímale nevšimne, zmýlil se velice.

Chlap se dychtivě napil, ale najednou rychle utrhl láhev od úst, podržel ji proti světlu a broukl hněvivě:

„To je asi uspávací nápoj pro kojenece — he?“

„Je to pálenka, jakou vždy pijete!“

„Možná, ale pokřil jste ji vodou, a proto si jí teď vypijte sám!“

Rozehnal se lahví a vylil její obsah sklepníkovi do obličje.

Grimes uskočil a jal se vytřítati oči kapesníkem. Rozličený ochlastal vytrhl revolver z opasku. Než mu mohl někdo zabrániti, střelil.

Všichni však viděli, že střelil jen na zdražbůh, a oddechli si.

Patrně nechtěl sklepníkovi ublížiti, nýbrž mu běželo jen o jeho postrašení.

Ale Grimes nerozuměl takovým žertům.

Bez dlouhého rozmyšlení a nepochybně také ve slepém strachu chopil se revolveru a odpověděl svému trýzniteli opravdu míměnou ranou.

To byl rozhodně hloupý a také poslední nápad nešťastného člověka.

Zároveň s ním střelil Hřímale po druhé — tentokrátě též do opravdy.

(Pokračování.)